

»Pa še kako.«
 »Tokrat boste za vino plačali.«
 »Bom pa.«
 »Vaš fant Vas bo vesel. Ali ga že imate?«
 »To se ve, da! Iz lecta.«
 »Tistega bom jaz pri oknu v koprive pogнал.«
 »Prosim! Drag spomin. Sicer, kaj bo Vaša nevesta rekla —«
 »Moja nevesta? Nič!«
 »Le ne tajite.«
 »Nič, sem dejal, saj nimam nobene. Hahaha.«

Stari gospod bere, ugiblje, se čudi: »To naj je mladenič, ki cedro na gori pozna in ožep na skali? To naj je dekle, emblem elizijškega miru in edenske nedolžnosti?« Stari gospod ugiblje, išče: »Pa ta moški glas poznam, pa ta ženski glas tudi poznam. Pa to mogoče ni. To vse je bilo pred petdesetimi leti in jaz sem ob razum prišel, ko sem danes za vlakom dirkal in so se mi možgani vneli in je moja Meta doma prav vedela, naj ne hodim na pot.«

A mlada ob oknu po svoje:

»Za kratek čas pravnik ne govori!«

O vem, za denar pač. Koliko ste zaslužili, gospod doktor?«

»Naredimo na menico!«

Ne! Plačujem v gotovini, kakor na tržni dan v Ljubljani.«

»Ali menite, da jaz dolžan ostajam?«

»Dohtar, Vi jezični dohtar!«

»Velja! Ko podedujete za teto, podpiševa poročno pismo!«

»Sram Vas bodi, smrt ji želite!«

»Ne, gospodična! Za narod umrjem, a za Vašo teto tudi.«

»Potem bo moja teta po Vas dedovala.«

»Naj! Bog jo živi, teto v Begunjah!«

Stari gospod se prebuja v življenje. Ve, da je skrajni čas in da je Ljubljana blizu. Treba bo vljudne besede. Njemu, ki mu je v vlak pomagal, njej, ki je ruto odkrila na tleh. A ona dva le v zarjo z obrazom.

»Pa saj sva Ljubljana.«

»Kaj ste to šele sedaj ugenili?«

»Nisem. A mance iskati je lepo.«

»Kaj jih znate?«

»Ali poskusiva? Zamežite!«

»Mežim.«

»Jaz tudi. Ali me vidite?«

»Vidim.«

»Pa pravite, da mežite.«

»Jurist ste.«

»Vi niste, gospodična!«

»Kako? O, prosim! Nasilni ste!«

Stari gospod živi in vidi. Vidi, da je spet ruta. Ni sicer njegova. Svilen ali kakršna koli, ženska rutica je, taka, da si duhovnik z mečjo ne briše prstov pred mašo. Fant jo je izmaknil dekletu in jo tišči v dlaneh in ima na ustih. Dekle zardeva, prosi. »Prosim, gospod doktor. To ni lepo!« »In kaj je lepo? Če bi lepo prosil, za ta majhen spomin. Po štirinajstih dneh vrnem v tem vozu z obrestmi! Saj sva Ljubljana. Jaz Šempeterčan, a Vi?« »Krakovčanka.« »Ni mogoče!« »Kako ne?« »Velja, torej! Čez štirinajst dni.«

»Ali je, ali ni?« ugiblje starček. »Svojčas mi je napisal hvalnico o mestu Ljubljani — Ljubljani. V peti šoli je bilo, pregrešno fantovsko je povedal, tako da je vid jemalo; odkod le fant, kaj tega ima — Pa to je bilo davno. Kje je to! Ljubljana — ljubljena... peta šola in oni fant...«

Starec išče. Mladi se je okrenil, se nasmešnil. Stari hoče govoriti.

»Cedro na gori poznaš, ožep na skali; grško govoriš...«

»Grškega pa ne, gospod svetnik,« bi odklonil mladi.

»A gospodična?« je starček v strašni zmedi, »edenska slika...«

»Da, gospod, a glejte, ruta Vam je spet izpadla,« bi gostolelo dekle. Vlak sune, stoji. Stari se najde, išče prtljago in je ne ve. Misli na Meto, najde vse in meni toplo, hrepeneče:

»Ljubljana — ljubljena!«

A mladi in mlada sta že izstopila... In le idila v šestih eklogah je ostala pozabljena v vozu.

(Dalje.)

EVANGELIST.

SILVIN SARDENKO.

Rad sem v tistih dneh prisedel k Tebi.
 Kakor v zimi sin k očetju za toplo peč.
 Evangelist! Tvoj Kristus je bil meni všeč.

Ni bil Kristus v knjigah krivih,
 bil je Kristus v dušah živih.
 Ni bil Kristus v lepi sanji,
 bil je Kristus med dejanji.
 Ni bil Kristus v mehki zarji,
 bil je Kristus na Kalvarji.
 Ni bil Kristus v očitjanju,
 bil je Kristus v odpuščanju.

Ni bil Kristus bogatinov,
bil je Kristus vseh trpinov.
Ni bil Kristus, ki lica meri,
bil je Kristus v močni veri.
Ni bil Kristus z gladko gesto,
bil je Kristus z dušo zvesto.

Rad sem v hladnih dneh prisedel k Tebi.
Evangelist! Tvoj Kristus je bil meni všeč.

SPOMIN.

SILVIN SARDENKO.

Od veselja na veselje greš,
niti ne vidiš, niti ne veš,
kaj se pravi: mater imeti.

Tvoja mati je sama domâ,
ti pa hodiš križem sveta,
križem hrupnega sveta.

Jaz pa iz tuge v tugo grem,
dobro čutim, dobro vem,
kaj se pravi: mater imeti.

sredi Draveljskega poljâ.
Tiho spava sredi poljâ,
Jaz je nimam, nimam domâ.

JULIJAN SEVER.

FRANCE BEVK.

1.

Tistikrat, ko se je Julijanu Severju prelomilo življenje na dva kraja in viselo kot odstreljena noga v strašni rani, je stanoval v šestem dunajskem okraju; njegova soba je imela okno na dvorišče. Razen pesmi o »prevarani ljubezni«, ki jo je pela kozava dekla, ni slišal ves dan človeškega glasu.

Zadnji dan, ko je odhajal, ga tudi ta pesem ni vznemirjala več. Kos za kosom obleke je polagal v kovčeg. Dvignil se je tupatam in pogledal v mračni megljeni dan, ki se je pasel nad strehami.

Vzpel je roke, kakor bi hotel objeti in obdržati nekaj neznanega, kar hoče ubežati od njega. Sreča ali življenje? Ali kakor da je naveličan živeti pod mračnim obokom meglene neba in ga žene drugam. V solnce? Ali v smrt?

Neprijeten občutek mu je spreletel telo. Da bi raztresel svoje misli, je pogledal še enkrat po sobi, da ne bi česa pozabil.

J. PLEČNIK: VODNJAK IZ LESČENEGA GRANITA.

V miznici so ležala pisma. Bila so mu draga, vendar jih ni zaklepal ne povezoval v snopiče. Bila so mu knjiga življenja, ki jo je listal kjerkoli in kadarkoli.

»Dragi Julijan!« so drhte lepo okrašene črke. »Dolgčas mi je po Tebi, da ne morem živeti, vendar si tako trajno prisoten, da me še iz spanja budiš. V šoli se iz obrazov otrok pojavi Tvoj obraz, da postanem raztresena in se mi nagajivci smejejo... Moje misli nate pa le ne vedo...«

»To je Anica!« je strmel Julijanovo oko v odlomek pisma. Iz črk so se začrtale goste temnorjave obrvi, skrbno počesani, nad ušesi v polže zaviti lasje, žive oči, in v neprestanem smehu sijoči obraz.

Kolikorkrat se je vprašal, odkod izvira ta smeh, si ni znal odgovoriti. Njegov resni, zadnje čase notranje razboleni značaj je to bolelo. Iz vesele nature in iz zdravja, ki je velo iz nje, ga je opravičil in ji je bolj zameril žalost, ki je neutemeljena legla v besedo:

»Dragi Julijan, tako sem žalostna, da bi se razjokala sama nad seboj...«

To pismo je Julijan z nevoljo odložil. Čutil je, da je bridkosti dovolj njemu in da je ta